

JAMES SALTER
Quemar los días
SALAMANDRA, NARRATIVA, 2010

► Con una mezcla de candor e inteligencia, este volumen contiene algunas de las páginas más hermosas del autor, ya sean sobre la experiencia de volar o sobre sus otras grandes pasiones: Europa, las mujeres y la literatura. Por la agudeza y concisión de sus observaciones y retratos (de **Redford, Huston, Shaw...**), por la relevancia de sus historias y la elegancia de su planteamiento, es un libro cautivador sobre el proceso de aprender a vivir y a escribir, y sobre la naturaleza del tiempo, el deseo, el placer y las oportunidades perdidas.

JOSÉ LUIS CORREA
Un rastro de sirena
ALBA, COLECCIÓN ALBA OSCURA/FICCIÓN, 2010

► Es la cuarta entrega de una serie protagonizada por Ricardo Blanco. En esta ocasión, el detective canario se enfrenta al descubrimiento del cadáver de una muchacha que aparece en las costas de La Laja descuartizada. Es una historia vertiginosa de la que el lector no podrá escapar, unos personajes dinámicos a los que la trama coloca en el desfiladero, una expresión atrevida y una ironía sin límites con los que su autor ya se ha ganado un lugar en el panorama literario de nuestra lengua.

HANS MAGNUS ENZENSBERGER
La balada de Al Capone. Mafia y capitalismo

ERRATA NATURAE. COLECCIÓN LA MUCHACHA DE DOS CABEZAS

► Ésta es la historia de una ciudad y del mayor de sus mitos: Chicago y Al Capone, los años 20, la guerra de bandas, la corrupción policial, el mercado ilegal del alcohol, el juego y la prostitución. **Enzensberger** recuerda que la sangrienta historia de la mafia sólo es un nuevo capítulo de la historia del capitalismo. Fue la lógica económica imperante la que guió a estos gánsteres, cuando la expansión de los mercados aconsejó acompañar la letra de cambio con la ametralladora. En otro ensayo, analiza esta relación a través de la Camorra napolitana.

CASTLE JR. FREEMAN
La oreja de Murdock
MONDADORI, 2009

► Una novela de carretera. Una tragedia griega moderna. Una historia sobre el amor y la justicia en la que los bosques de Vermont son el inhóspito emplazamiento de esta absorbente historia acerca de la audacia. El villano de la zona, Blackway, ha convertido la vida de la joven Lillian en un infierno. Su novio ha huido preso del miedo y las autoridades no pueden hacer nada. Lillian busca entonces la ayuda de dos hombres; un anciano cojo y un joven ingenuo, dos paladines que conforman un dueto de imbéciles formidable.

Reproduir totes les gradacions de la llum d'estiu, utilitzar l'escriptura per al retrat del detall mínim, per a suggerir molt més del que es diu convertint un episodi vital en literatura, en alta literatura, és el que fa Alberto Vigevani (Milà 1918-1999) en «Un estiu al llac», un relat en el qual el jove Giacomo, de 14 anys, passa les seues últimes vacances estiuenques infantils

L'educació sentimental

Novel·la

POR PERE CALONGE

■ No és difícil reconèixer temes com el pas de la infantesa a l'edat adulta, la iniciació emocional o el despertar sexual entre els grans tòpics de la literatura universal, entre els que l'han fornint d'uns quants clàssics inoblidables. I *Un estiu al llac* n'és un bon exemple. La novel·la de l'italià **Alberto Vigevani** —publicada originalment el 1958— és una miniatura que juga amb els silencis tant o més que amb les paraules, i que demostra que és possible explicar tot un univers íntim en poc més de cent pàgines. Una narració amurada de sensualitat i malenconia a parts iguals, com el propi estiu. O com el procés d'aprenentatge vital que s'hi narra, amb aquella barreja paradoxal de dolor i de goig, de por i de desig. Una petita joia, una novel·la breu i de ritme lent, escrita amb una sensibilitat i una atenció pel detall realment admirables.

El fil conductor de la novel·la és Giacomo, el fill de catorze anys d'una família de la burgesia milanesa que passa les vacances d'estiu a la vora del llac de Como. De caràcter introvertit i solitari, Giacomo sembla defugir el contacte amb la majoria de la gent per tal d'enfrontar el camí d'eixida de la infantesa amb l'única companyia d'Andrew, el fill de deu anys d'una turista anglesa, malaltís i d'aire trist, amb qui establirà un lligam protector. En aquest procés de descoberta, Giacomo coneix l'amor platònic, encarnat en l'etèria i misteriosa figura de la mare d'Andrew; però també un incipient i desfermat desig sexual, en la figura carnal i concreta d'Emilia, la criada de la casa on resideix durant les vacances. I, al remat, arribarà a una certa consciència del canvi: com llegim a les darreres pàgines de la novel·la, «L'estiu havia estat diferent dels anteriors: les últimes vacances de la infantesa».

Hi destaca la càrrega lírica i l'elegància de la prosa, capaç de reproduir totes les gradacions de la llum d'estiu: des de l'esclat tòrrid dels primers dies, fins al llanguiment d'una llum ja molt més dèbil i tamisada

Vigevani va estar considerat «el narrador de Milà». LEVANTE-EMV

ALBERTO VIGEVANI
Un estiu al llac

► Quaderns Crema. Col. Mínima Minor
Barcelona, 2009. (Traducció d'Anna Casassas)

«La novel·la de l'italià Alberto Vigevani —publicada originalment el 1958— és una miniatura que juga amb els silencis tant o més que amb les paraules»

«En l'estiu de Giacomo reconeixem els nostres estius d'adolescent, època de gestació de records inesborrables i de moments —literalment— irrepitibles»

dels darrers; posada al servei d'una novel·la de sensacions, més que no de narració estricta. I d'un relat interior, que l'autor articula a través de la mirada de Giacomo; de la manera com copsa la bellesa de les coses i de les persones, de la malenconia que sembla ser-li inherent, del vertigen que viu. El resultat és un acuradíssim retrat psicològic del protagonista, una descripció dels personatges que l'acompanyen —els tres esmentats, essencialment— filtrada per la visió que aquest en té, i el dibuix atent que fa Vigevani del paisatge de la zona, a partir de l'admiració i de la sorpresa que experimenta Giacomo per les coses que l'envolten.

Un estiu al llac és un clàssic perquè, entre altres coses, apel·la a l'essència i no a l'anècdota, i això el fa intemporal. En l'estiu de Giacomo reconeixem els nostres estius d'adolescent, època de gestació de records inesborrables i de moments —literalment— irrepitibles; en les seues sensacions contradictòries, llegim les sensacions similars per què vam passar. Al capdavall, en l'educació sentimental de Giacomo reconeixem la nostra, part del bagatge més íntim, més arrelat a allò que ara som. La mestria de Vigevani, doncs, no està ni en l'estructura narrativa ni en l'originalitat del tema; sinó en la bellesa de la prosa, en la capacitat per a la construcció psicològica i per al retrat del detall mínim, per a suggerir molt més del que es diu. Però sobretot, com tots els grans mestres —i Vigevani n'és un, sense dubte— en la capacitat de convertir un episodi vital en literatura. En alta literatura.